

LES TRES BARQUES

En la nostra família, sembla que hi ha una tendència anòmala, però innocent, a complicar els fets sense que sigui voluntat substancial, funcional o amb inclinacions caòtiques.

Tramuntats els anys, es ara, quan trasllueixen els records de com les tres barques van anar a raure a les nostres mans, com van esdevenir els fets, com van irrompre en la nostra vida, tot i sabent, ara, que tot va anar lligat, embolicat i assolit per nosaltres com qui segueix els esdeveniments d'un joc programat en el que has de anar fent el seguiment, tant si com no, fins arribar al final.

És ara, que paradigmàticament, he lligat les tres situacions de les nostres aventures viscudes amb joia i fascinació, però que traspua la nostra felicitat i inconscient innocència.

Els esdeveniments de la primera barca, va anar d'aquesta manera, a causa, sobretot de que al meu marit en el seu fur intern feia temps que li brogia tenir alguna cosa que fora un esbargiment per ell i els nois, però no m'havia dit mai res de res. Recordo que era la vespra de Sant Magí. Ell tota sa vida laboral va fer jornada intensiva, això és que, entre les 3h, o, les 3'30h acudia a casa, i ja no tornava per la tarda. Els nens i jo dinàvem abans, perquè ells havien d'anar a l'escola. Aquell dia es va presentar a la 1h, jo em vaig esverar perquè no tenia el dinar a punt.

--Com es que vens tan aviat?-- Li vaig dir.

--És que com demà és festa, ens han deixat anar abans, com si féssim mitja jornada.

--Doncs com que no tinc encara el dinar a punt, perquè no escoltes com jo
,
Radio Reus, que amb aquesta hora hi ha un programa molt divertit, truca gent

que vend o compra coses, mira fa un moment ha trucat una senyora que venia una armadura . Ja, ja, ja.

És va seure amb mi a la cuina i mentre fumava relaxat, abreujava el temps d'espera i anava escoltant, rient i gaudint les facècies del programa. Per contra jo m'atrafegava amb el menjar. De cop i de repent em diu:

--Corre doneu-me un paper i un boli.--S' anotà un nombre de telèfon i em diu:

--Dóna'm els diners que tinguis, que ara tornem.—Jo no vaig gosar fer-li cap pregunta. Ell va cridà al meu fill que l'acompanyes i van sortir, tots dos disparats. Jo fent el dinar no sempre estava atenta a la radio, no sabia que era el que l'havia copsat d'aquesta manera, per que sortiren a corre-cuita de casa. Sortosament, tenia aquell jorn 15.000 pts. Perquè a la tarda havíem d'anar cap al poble a recollir als meus pares per que gaudiren de les festes de Sant Magí.

La meva filla i jo es vam quedar confoses i a l'espera de amb quina andròmina compareixerien a casa. La meva filla, reia,

--Com ens portin l'armadura...Ja,Ja Ja

--Au, Calla, que vols que em doni un atac de feridura?.

No sé si van trigar una hora o dos, només recordo la seva cara il·luminada, resplendent, joiosa, i totalment excitats:

--Hem comprat una barca preciosa. Per 12.000 pts.

--I on la teniu?

--Doncs, a la baca del cotxe. – (Un lloc perfecte per una barca) penso.

Vaig mirà angoixada a la meva filla, però, amb recança, sols vaig gosar dir:

--Ah, bé, molt bé.

Si per art d'encantament, no vull dir casualitat, la fabulosa barca va arribar a les nostres mans, no ho sé, però per força havia d'haver esdevingut un regal del cel, però ara no era qüestió de trencar-nos la closca, sinó de gaudir-ne .

I de debò que ells tres en van gaudir i molt, jo no hi vaig pujar mai, però en

tenia prou en veure'ls. Era una barqueta inflable, tipus Zodiàc, però molt més inferior, més petita en tot, tenia el terra de fusta, i un motoret de 4cv.

Arribàvem a la platgeta de sempre, la ficaven a l'aigua i donaven toms i toms, em saludaven al passar, es tiraven a l'aigua...Quan faltava poc per retornar a casa el meu marit la ficava plantada contra una paret de la mateixa platja, quan havia soltat tota l'aigua, la tornaven a ficar a la baca i cap a casa. Al cap d'un temps, algú li va demanar, perquè estava al paro i provaria d'anar a pescar, per guanyar-se alguna cosa. Això va ser el fi de la primera barca, no la vam tornar a veure més.

Al cap d'un temps, quan el meu fill tenia uns quinze anys, i la nena uns dotze, un amic del meu marit de Cambrils li va dir que un veí seu es volia vendre una barca molt maca, una tarda tota la família la vam anar a veure, per el meu marit va ser un enamorament a cop d'ull. Era una llanxa amb un motor de 45cv, amb volant, una visera de vidre, tres seients en forma de U, i dalt d'un remolc, una guapada absoluta, el preu ens va semblar bé. Però els papers els tenia el seu fill a Saragossa. I que fem?. No sabíem, la miràvem i la miràvem i no li veiem pegues. I a mi tan sols se'm acut dir l'estupidesa de:

--I la podríem provar?. -- Ai Senyor, que havia dit!!! .A l'home, se li infla els narius, se li estiren les orelles, i els ulls?, els ulls se li engrandeixen i semblaven que treien foc, i diu amb veu de llop ferotge: --Doncs ara no us la veng !!!— I se'n va cap a dalt al seu pis. Però que havia dit tan greu?. No ho sé. Ens vam quedar tots palplantats, sense saber que fer. La seva dona ens diu que ella el convencerà. Vam anar corrent a la Caixa a treure els diners. Quan vam arribar s'havia tranquil·litzat, li vam pagar, ens diu que no tenia els papers, que els tindria la propera setmana, doncs vam fer en un foli com si fos una venda amb les dades del seu DNI i la seva rúbrica. Encara que sabíem que aquest paper no tenia cap valor legal. Vam tornar dos caps de setmana més , però els

documents no els vam aconseguir .

També van gaudir molt d'aquesta barca, venien amics dels meus fills, del meu marit i volaven, lliscaven, saltaven a l'aigua de la badia de L'Ampolla. El meu fill es va fer, amb una fusta i unes corretges, un patí, fins que algú li va trencar, i com s'ho passaven de bé. Després, la entraven per un canalet que desaiguava allí a prop, la pujaven al remolc i cap a casa, Un dia el meu marit em diu :--

--T'havies fixat que la barca no té cap tipus de numeració?—Va ser com una gran sotragada..

-- Ostres és veritat !!!, com no si havíem fixat abans?. Som uns desastres. Per això no hi havien papers!!!

—I Ara que farem?

Un dia em va dir que el seu amic de Cambrils té un amic que també té una barca amb papers i que estaria d'acord en canviar-la per la nostra, mans a mans, que ell tenia coneixences, i arreglaria la qüestió de la matrícula. La vam anar a veure, que estava en una amarra a Cambrils. Ens va agradar prou. i se la van caviar. Van fer el canvi de noms i van començar els problemes. El Mario que així es deia, tenia impagats no sé quants mesos d'amarra, de neteja i de no sé que més, i ens ho carregaven a nosaltres. Al cap d'un temps, ho vam solucionar. La barca tenia una mica de cabina, i dos seients, un a cada costat, però la vora exterior t'arribava a mitja espatlla, la qual cosa era molt còmoda, era un veler, però el meu marit va fer tots els tràmits per que li acceptessin el motor de 25cv. Que vam comprar nou.

Amb aquesta si que hi anava jo. Els caps de setmana, arribàvem a L'Ampolla hi anàvem a pescar, però un dia em diu el meu marit: --Saps que el Mario ja ha solucionat l'assumpte de la matrícula?. I com?--Doncs li ha ficat la mateixa numeració que du la nostra.

MARINA LA GAVINA

